

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Opfølgning

Vi kan alle være mere vedholdende involveret i missionering ved at erstatte vores frygt med ægte tro.

Til september er det 64 år siden, jeg kom hjem fra min mission i England. Tre dage efter, at jeg var vendt hjem, var jeg med til en rusfest på University of Utah sammen med en af mine venner. Han fortalte mig om en smuk andetårsstuderende, der hed Barbara Bowen, som han syntes, jeg burde møde. Han fandt hende og præsenterede os, og vi begyndte at danse.

Uheldigvis var det, hvad vi plejede at kalde en »prik-fest«, hvilket betød, at man kun kunne danse med pigen, indtil en anden person prikkede dig på skulderen. Barbara var livlig og populær, så der gik mindre end et minut, før en anden ung mand prikkede mig på skulderen.

Det var ikke nok for mig. På min mission havde jeg lært, hvor vigtigt det er at følge op, så jeg fik hendes telefonnummer, og jeg ringede til hende dagen efter for at invitere hende ud, men hun havde travlt med skolen og pligter. Heldigvis havde min mission lært mig at være udholdende, selv i modgang, og jeg fik til sidst en aftale om en date. Og den date førte til andre. På en eller anden måde lykkedes det mig på disse dates at overbevise hende om, at jeg var den eneste sande og levende hjemvendte missionær – i det mindste for hendes vedkommende. Nu 64 år senere er

der syv børn og mange børnebørn og oldebørn, som er bevis på den betydningsfulde sandhed, at uanset hvor godt dit budskab er, så får du måske ikke mulighed for at præsentere det uden konstant, vedholdende opfølgning.

Det er måske derfor, jeg har følt en klar tilkendegivelse af, at jeg skal følge op på to af mine tidligere generalkonferencetaler.

Ved oktoberkonferencen i 2011 opfordrede jeg til, at vi husker disse vigtige ord fra Herren: »For således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«¹

Med disse ord gør Herren det klart, at det ikke blot er en formel titel, men navnet, hvorved hans kirke skal kaldes. I lyset af hans klare erklæring bør vi ikke omtale Kirken ved andre navne, såsom »mormonkirken« eller »SDH-kirken«.

Betegnelsen *mormon* kan passende bruges i visse sammenhænge, hvor det henviser til medlemmer af Kirken såsom mormonpionerer eller institutioner som Mormontabernakelkoret. Kirkens medlemmer er almindeligvis kendt som mormoner, og når vi er sammen med dem, der ikke er af vores tro, kan vi passende omtale os selv som mormoner, hvis vi sammenfatter det med Kirkens fulde navn.

Hvis medlemmer lærer at bruge Kirkens korrekte navn i forbindelse med ordet *mormon*, så ville det understrege, at vi er kristne, medlemmer af Frelserens kirke.

Brødre og søstre, lad os følge op og gøre det til en vane altid at gøre det klart, at vi tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det andet budskab, som jeg føler, at jeg bør følge op på, kommer fra sidste generalkonference, hvor jeg opfordrede medlemmer til at bede om

at blive ledt til mindst en person, som de kunne opfordre til at høre mere om det gengivne evangelium før jul. Mange af Kirkens medlemmer har fortalt mig om særlige oplevelser, de har haft, fordi de har bedt Herren om mulighed for at missionere.

For eksempel bad en hjemvendt missionær specifikt om at blive ført til »den ene«, som han kunne nå ud til. Han kom til at tænke på en tidligere klassekammerat fra college. Han fik kontakt med hende på Facebook, og han fandt ud af, at hun havde bedt om at finde meningen og formålet med sit liv. Han fulgte op på hende lige på det tidspunkt, hvor hun søgte efter sandheden, og hun blev døbt i december.

Jeg har hørt mange lignende indbydelser, men kun få af dem er blevet fulgt op, ligesom denne bror gjorde.

Jeg tror fuldt og fast på princippet om opfølgning. Som der står i missionærvejledningen *Forkynd mit evangelium*: »At komme med en udfordring uden at følge op er som at begynde en rejse uden at gøre den færdig, eller købe en billet til en koncert uden at gå ind i teatret. Uden fuldbyrdet handling er forpligtelsen hul.«²

Forkynd mit evangelium lærer alle, hvordan man ikke blot inviterer, men også følger op på sine invitationer. Formålet med missionering er at »indbyde andre til at komme til Kristus ved at hjælpe dem til at modtage det gengivne evangelium ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåb, modtagelse af Helligåndsgaven og at holde ud til enden.«³

At indbyde andre er helt sikkert en del af processen. Men læg mærke til, at der hører meget mere til medlemsmissionering end blot at indbyde folk til at lytte til missionærerne. Det omfatter også at følge op sammen med missionærerne, når der skal skabes tro, motivation til omvendelse,

forberedelse til at indgå pagter og at holde ud til enden.

Opfølgingsprincippet vises i Apostlenes Gerninger:

»Peter og Johannes gik op til templet ...

Da kom man bærende med en mand, som havde været lam fra moders liv; ham satte man hver dag ved den tempelport, som kaldes Den Skønne, for at han kunne bede om en almisse af dem, der gik ind på tempelpladsen.

Da han så Peter og Johannes på vej ind på tempelpladsen, bad han dem om en almisse.

De så begge fast på ham, og Peter sagde: »Se på os!»

Han så spændt på dem i forventning om at få noget af dem.

Men Peter sagde: »Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazareærens, navn, stå op og gå!«

Det er en kraftfuld indbydelse fra en af Herrens tjenere, er det ikke? Men Peter stoppede ikke ved indbydelsen. Skriftens ord fortæller os dernæst: »Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op; og straks blev hans fødder og ankler stærke,

han sprang op og kunne stå og gå, og han fulgte med dem ind på tempelpladsen, hvor han gik rundt og sprang og priste Gud.«⁴

Med andre ord anvendte Peter ikke kun sin præstedømmemyndighed og indbød manden til at stå op og gå. Han fulgte også op på sin indbydelse ved at række ud til manden, tage hans højre hånd, rejse ham op, og derpå gå sammen med ham ind i templet.

I lyset af Peters eksempel må jeg så foreslå, at vi alle bliver mere vedholdende involveret i missionering ved at erstatte vores frygt med ægte tro og indbyde nogen mindst en gang i kvartalet – fire gange om året – til at

blive undervist af missionærerne. De er forberedt til at undervise med Ånden, med oprigtig og hjertegribende inspiration fra Herren. Sammen kan vi følge op på vore invitationer, tage hinanden i hånden, opløfte dem og følges med dem på deres åndelige rejse.

For at hjælpe jer i denne proces indbyder jeg alle medlemmer, uanset jeres nuværende kaldelse eller grad af aktivitet i Kirken til at anskaffe et eksemplar af *Forkynd mit evangelium*. Det er muligt at få et eksemplar gennem vores distributionscentre og også online. Eksemplaret online kan læses eller downloades gratis. Det er en vejledning for missionering – hvilket vil sige, at det er en vejledning for os alle. Læs den, studér den og anvend så det, du lærer, til at hjælpe dig til at forstå, hvordan man bringer sjæle til Kristus ved at indbyde og følge op. Som præsident Thomas S. Monson har sagt: »Det er nu tiden til, at medlemmer og missionærer går sammen for at arbejde sammen, for at virke i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham.«⁵

Jesus Kristus sagde til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst.«⁶

Herren har besvaret denne bøn i vores tid med det største antal missionærer i verdens historie. Med denne nye bølge af trofaste arbejdere har Herren givet os endnu en mulighed for at hjælpe ham i det store arbejde med at høste sjæle.

Der er praktiske måder, hvorpå medlemmer kan hjælpe og støtte vore enestående missionærer. For eksempel kan du fortælle missionærerne, at du studerer *Forkynd mit evangelium* og bede dem om at vise dig, hvad de lærer i deres studium. Når I taler sammen om det, vil der helt sikkert udvikles en øget tillid mellem medlemmer og fuldtidsmissionærer, ligesom Herren har befaleet:

»Men for at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelseres navn.«⁷

Og »se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare menneskene, og det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.«⁸

Brødre og søstre kan I forestille jer, hvilken indflydelse det vil have, hvis familie og venner medtager det, som de lærer af deres personlige studium af *Forkynd mit evangelium*, i deres breve og e-mail til deres fuldtidsmissionærer? Kan I forestille

jer de velsignelser, som familier vil få, når de bedre kender og forstår, hvad deres sønner og døtre studerer og underviser i på deres mission? Og kan I overhovedet fatte den overdådige udgydelse af forsonende nåde, som vi vil opleve, både personligt og kollektivt, i henhold til Frelserens løfte til alle, der bærer vidnesbyrd i processen med at invitere sjæle til at komme til ham – og derpå følger op på disse invitationer?

»Dog er I velsignede,« sagde Herren gennem profeten Joseph Smith, »for det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen, for at englenerne kan betragte det; og de fryder sig over jer, og jeres synder er jer tilgivet.«⁹

»For jeg vil tilgive jer jeres synder med denne befaling, at I forbliver standhaftige ... med hensyn til ... at aflægge vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver meddelt jer.«¹⁰

Hvis vi følger op, vil Herren ikke svigte os. Jeg har set den ubeskrivelige glæde, der følger indbydelser drevet af vidnesbyrd og trofast opfølgning blandt medlemmer af Kirken verden over. Da jeg for nylig var i Argentina, opfordrede jeg medlemmerne til at indbyde nogen til at komme i kirke før denne general-konference. En otteårig dreng, der hedder Joshua, lyttede og indbød sin bedste ven og hans familie til et åbent hus i deres menighed i Buenos Aires.

Lad mig læse fra et brev, som jeg lige har modtaget, som forklarer om Joshuas indbydelse og hans trofaste opfølgning:

»Med få minutters mellemrum løb [Joshua] ud til porten for at se, om de kom. Han sagde, at han vidste, at de ville [komme].

Aftenen skred frem, og Joshuas ven kom ikke, men Joshua gav ikke op. Han tjekkede trofast hoveddøren med nogle minutters mellemrum. Det var tid til at lægge tingene væk, da Joshua begyndte at hoppe op og ned og sige: »De er kommet! De er kommet!« Jeg kiggede op og så en familie, der nærmede sig Kirken. Joshua løb ud for at hilse på dem og gav sin ven et knus. De kom alle sammen indenfor og så ud til rigtig at nyde åbent husarrangementet. De tog nogle brochurer og brugte lang tid på at lære nogle nye mennesker at kende. Det var dejligt at se troen hos den lille dreng og vide, at primarybørn også kan være missionærer.«¹¹

Det er mit vidnesbyrd, at når vi arbejder sammen, søger efter den ene, indbyder og følger op i tillid og med tro, så vil Frelseren smile til os, og hundredtusindvis af Guds børn vil finde et formål med og fred i livet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. Må Herren velsigne os alle i vore bestræbelser på at fremskynde arbejdet med frelse. Det beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 115:4.
2. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 206.
3. *Forkynd mit evangelium*, s. 1.
4. ApG 3:1-8; fremhævelse tilføjet.
5. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
6. Matt 9:37-38.
7. L&P 1:20.
8. L&P 88:81.
9. L&P 62:3.
10. L&P 84:61.
11. Personligt brev, 10. mar. 2014.

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

»Frygt ej, for jeg er med dig«

Når vi udvikler større tro på og tillid til Herren, kan vi få adgang til hans magt til at velsigne og forløse os.

Få følelser kan sammenlignes med de ømme følelser, der opstår, når man bliver forælder. Der findes intet sødere end at modtage en dyrebar baby direkte fra himlen. En af mine brødre oplevede denne følelse på en særlig gribende måde. Hans første søn blev født for tidligt og vejede blot 1,3 kg. Hunter tilbragte de første to måneder af sit liv på neonatalafdelingen på sygehuset. De måneder var en dejlig tid for hele familien, da vi håbede og bad Herren om hans hjælp.

Lille Hunter var så afhængig. Han kæmpede med at tage den nødvendige vægt på, så han kunne overleve. Hans far rakte ofte sin kærlige, stærke hånd ud efter sønnens lille hånd for at opmuntre sit sårbare lille barn.

Og således er det for alle Guds børn. Vor Fader i himlen rækker ud til os alle med sin uendelige kærlighed. Han har magten over alt og ønsker at hjælpe os med at lære, udvikle os og vende tilbage til ham. Dette definerer vor Faders formål: »At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹

Når vi udvikler større tro på og tillid til Herren, kan vi få adgang til hans magt til at velsigne og forløse os.

Mormons Bog væver dette smukke emne om Herrens magt til at forløse hans børn gennem hele bogen. Nefi introducerer det i bogens første kapitel. I vers 20 står der: »Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse.«²

For mange år siden lærte jeg på en meget personlig måde de sandheder, der udtrykkes i dette vers. Jeg kom til at vide, hvor nær vor Fader i himlen virkelig er, og hvor meget han ønsker at hjælpe os.

En aften, hvor det var ved at blive mørkt, kørte jeg med mine børn i bilen, da jeg lagde mærke til en dreng, der gik på en øde vej. Da vi var kørt forbi ham, fik jeg den tilskyndelse, at jeg skulle køre tilbage og hjælpe ham. Men bekymret over, at det kunne skræmme ham, hvis en fremmed kørte ind ved siden af ham om aftenen, fortsatte jeg. Den stærke tilskyndelse kom igen med følgende ord: »Tag hen og hjælp den dreng!«

Jeg kørte tilbage og spurgte ham: »Har du brug for hjælp? Jeg fornemede, at jeg skulle hjælpe dig.«